

Sygn. akt: I C 1633/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Brodnicy I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jan Raszkowski
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Kamila Kosiorek

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2019 r. w Brodnicy

sprawy z powództwa (...) sp z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sędzia

/ J. R./

Sygn. akt I C 1633/18

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w W. dniu 16 października 2018 roku wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew o zasądzenie od pozwanego M. P. kwoty 978,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 16 października 2018 roku oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona przez niego kwota wynika z umowy pożyczki zawartej z pozwanym przez poprzedniego wierzyciela w dniu 8 stycznia 2016 roku, do której prawa nabył w drodze szeregu umów. Na dochodzoną kwotę składały się 500 zł tytułem kapitału pożyczki, 125,00 zł tytułem prowizji, 200,00 zł tytułem monitów i 117,47 zł oraz 36,14 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania zgodnie z właściwością ogólną pozwanej tutejszemu Sądowi.

Pozwany prawidłowo zawiadomiony o terminie nie stawił się na rozprawę, nie zajął stanowiska w sprawie, wobec czego Sąd wydał wyrok zaoczny.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 8 stycznia 2016 roku miała miejsce wymiana wiadomości SMS pomiędzy poprzednim wierzycielem, a pozwanym, w której wyraził on chęć wzięcia pożyczki od poprzedniego wierzyciela. Tego samego dnia została pozwanemu wystawiona faktura na kwotę 625,00 zł tytułem pożyczki i kosztów, płatna do dnia 7 lutego 2015 roku. Ponadto przedłożył niewypełniony w żaden sposób blankiet umowy, jak również ogólne warunki umów. Z tegoż blankietu wynikało m.in., że gdyby pozwany miał zawrzeć umowę, to winien on odesłać poprzedniemu wierzycielowi podpisany egzemplarz umowy. Powód nie przedłożył takiego dokumentu. Powód przedłożył wydruk z rachunku bankowego, z którego wynikało, iż poprzedni wierzyciel przesłał pozwanemu kwotę 500,00 zł.

(dowód: wydruki SMS – k. 12 akt, kopia faktury i blankiet umowy – k. 24 i verte akt, OWU z załącznikami – k. 25 – 27 verte, wydruk rachunku bankowego – k. 28 akt)

Poprzedni wierzyciel kierował do pozwanego wezwania do zapłaty, za które zresztą naliczał każdorazowo dodatkowo opłatę 50,00 zł tytułem monitów i kary ostatecznej.

(dowód: kopie wezwań – k. 29 – 32 akt)

Ponadto pismem z dnia 9.8.2017 roku poinformowano go o zbyciu wierzytelności i wezwano do zapłaty wskazanej kwoty, jak również pismem z dnia 18 grudnia 2017 roku ponowiono ostatecznie wezwanie do zapłaty.

(dowód: kopia zawiadomienia – k. 33 i verte akt, kopia wezwania – k. 34 akt)

Pierwotny wierzyciel (...) Bank (...) na Malcie zbył w dniu 20.10.2016 roku przysługujące mu wierzytelności (w tym wobec pozwanego) na rzecz (...) sp. z o.o. w W.. (...) sp. z o.o. w W. zbyła je następnie w dniu 3 sierpnia 2017 roku na rzecz F.L. (...) sp. z o.o. w R., który z kolei zbył ją na rzecz powoda umową z dnia 4 września 2017 roku.

(dowód: kopie umów zbycia wierzytelności wraz z załącznikami – k. 13 – 14 akt, 18 – 23, akt)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przedłożone przez powoda dowody. Wskazać należy, że materiał przedłożony przez powoda był szczątkowy i ciężko dokonać na jego podstawie sensowych ustaleń faktycznych. Powód nie przedłożył w gruncie rzeczy treści umowy łączącej strony. Przedłożył jedynie blankiet, niepodpisany z resztą przez żadną ze stron. Powód przedłożył co do zasady jedynie dowody na to, że pozwany chciał otrzymać od poprzedniego wierzyciela pożyczkę oraz że ten dokonał przelewu na rzecz pozwanego kwoty 500 zł. Trudno uznać, by te dowody były wystarczające do przyjęcia, iż strony łączyła umowa pożyczki.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, wobec czego zgodnie z przepisem art. 339 § 1 k.p.c., który stanowi, iż jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny – Sąd wydał wyrok zaoczny.

Do roszczenia dochodzonego przez powoda zastosowanie będzie mieć przepis art. 720 § 1 k.c., który stanowi - przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia dochodzonego roszczenia, w tym jego wysokości, co wynika z art. 6 k.c.

Trudno uznać, by powód udowodnił dochodzone roszczenie. Powód nie przedłożył umowy będącej źródłem zobowiązania – tj. umowy pożyczki. Niejasne są zatem okoliczności powstania zobowiązania. Tym bardziej zatem nie można uznać, by powód udowodnił wysokość dochodzonego roszczenia. Wątpliwości Sądu (zwłaszcza wobec nieprzedłożenia treści umowy) budzą również zaskakująco wysokie koszty monitów, które zdają się być rażąco zawyżone, jednakże wobec braku jakichkolwiek dowodów zawarcia umowy pożyczki nie można było zbadać jej zapisów.

Materiałem dowodowym zaoficerowanym przez stronę powodową reprezentowaną przez pełnomocnika profesjonalnego są jedynie kserokopie dokumentów.

Dowodem w postępowaniu cywilnym mogą być dokumenty urzędowe i prywatne. Dokumentem jest utrwalone, wyłącznie w formie pisemnej (niezależnie od materiału, na którym zostało sporządzone), uzewnętrznienie wszelkiego rodzaju spostrzeżeń, myśli, oświadczeń ludzkich, nadające się do wielokrotnego wykorzystania. Zgodnie z art. 244 kpc, dokumenty urzędowe sporządzone w odpowiedniej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej w zakresie ich działania lub przez organizacje zawodowe, samorządowe, spółdzielcze i inne organizacje pozarządowe w zakresie powierzonych im przez przepisy ustawy spraw z dziedziny administracji publicznej, korzystają z domniemania zgodności z prawdą tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone oraz z domniemania prawdziwości (autentyczności pochodzenia takiego dokumentu od jego wystawcy).

Z dokumentem prywatnym (definiowanym w nauce jako każdy dokument pisemny nie spełniający kryteriów dokumentu urzędowego) art. 245 kpc wiąże wzruszalne domniemanie jego autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał.

W przedmiotowej sprawie powódka zaoficerowała w ramach inicjatywy dowodowej kserokopie, które nie spełniają żadnego z powyższych wymogów. Nie są to bowiem ani dokumenty sporządzone w odpowiedniej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej, ani także prywatne, gdyż stanowią jedynie kserokopię.

Dokumenty, o których mowa w k p c, to dokumenty oryginalne, które mogą być zastąpione odpisami, gdy ustawa na to pozwala. Brak jest natomiast przepisu pozwalającego na zastąpienie dokumentu (oryginalnego) jego niepoświadczonym odpisem, w tym przede wszystkim odbitką ksero. Zwykła odbitka ksero nie stanowi dokumentu, gdyż nie zawiera ani podpisu osoby poświadczającej, która odbitkę sporządziła, ani oryginalnego podpisu wystawcy dokumentu kopiowanego, ponieważ podpis oryginalny został tu odwzorowany metodą kopiowania elektrostatycznego, tj. kserograficznie.

Dopuszczalny jest jedynie odpis dokumentu prywatnego, który również jest dokumentem i stanowi dowód istnienia oryginału dokumentu. Zatem kopie dokumentów, niepoświadczone za zgodność z oryginałem nie są dowodami z dokumentów (zob. uchwała SN z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 37/94, OSNC 1994, Nr 11, poz. 206).

Warunkiem uznania kserokopii za dokument jest umieszczenie na niej zaopatrzonego podpisem poświadczającego jej zgodności z oryginałem dokumentu (por. uzasadnienie postanowienia SN z dnia 27 lutego 1997 r., III CKU 7/97, LEX nr 50764, wyrok SN z dnia 3 kwietnia 2009 r., II CSK 459/08, LEX nr 607254; wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX nr 584200).

To w gestii strony powinno leżeć, aby dowody, na których strona opiera swoje roszczenie były prawidłowe i miały w pełni zachowaną moc dowodową. Nie uzupełnienie tych braków, dotyczących dowodów istotnych w sprawie, skutkuje zgodnie z art. 6 kc nie udowodnieniem roszczenia i przegraniem procesu.

Kserokopie nie są dokumentami ani urzędowymi, ani prywatnymi w rozumieniu kodeksu postępowania cywilnego, a przez to nie mają wartości dowodowej. Kserokopie nie są nawet dowodami, o których mowa w art. 308 kpc (dowód z filmu, telewizji, fotokopii, fotografii, planów, rysunków oraz płyt lub taśm dźwiękowych i innych przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki).

Wskazać, że rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy /art. 232 kpc/. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach /art. 3 kpc/, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie /art. 227 kpc/ spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne /art. 6 kc/ (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76,

postanowienie Sądu Najwyższego z 11 lipca 2002r., IV CKN 1218/00, publikowane Lex i wyrok Sądu Najwyższego z 23 lipca 2003r., II CK 320/01, opublikowane L.).

Posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne tylko wówczas, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu. Wówczas nie zachodzi niebezpieczeństwo obejścia przepisów o prowadzeniu dowodu z dokumentów (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 listopada 2014 r., III CSK 254/13)

Nie można w żaden sposób uznać, że powód udowodnił swe roszczenie, a zatem trzeba je oddalić, jako nieudowodnione. Z tych względów Sąd orzekł jak w sentencji.

Sędzia

ZARZĄDZENIE

1) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć powodowi,

2) przedłożyć z apelacją lub za 14 dni.

Dnia 27.4.2019 roku

Sędzia